

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Gelasio Duci. 99.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ioan. 20. nem ostenderet, à morte ad vitam excitatus, Discipulis dixit, Accipite Spiritum Sanctum. Quorum remiseritis peccata, remittentur eis: autoritate videlicet eius, quem accipitis, Spiritus, hoc diuinè habentis, vt peccata remittat.

Phrontino Monacho. 98.

Matth. 5. Si verbis vulneratus es, atque in impotentem iracundiam erupisti, quonam pacto Dominicæ vineæ operarius effici potest? etenim eum, qui cum in vnam maxillam feritur, alteram quoque adiungere potest, hunc esse statuit, qui diei pondus & æstum fert, vt qui omnem dominici mandati operationem expleuerit. Quare si te magnarum illarum mercedum cupiditas tenet, ad minores labores animum minimè deicias, verùm ad maiores amplexandos te exerce. vt qui alioqui denarium minimè percepturus sis, nisi te labores plenè cumulatèque subiisse constet.

Matth. 20.

Gelasio Duci. 99.

Genes. 3. Est hoc apud multos homines in consuetudine positum, etsi alioqui à diuinis legibus alienum, vt aut generis, aut prudentiæ, aut opum, aut pulchritudinis, aut dignitatis nomine glorientur. Quamquam nihil hoc ipsis ad superbiam vtilitatis affert, qui è terra orti sunt, & rursus ad eam reuertuntur. Harum autem rerum nullà omnino tibi inesse, ne ipse quidem inficias iueris. Quocirca cum omnibus his rebz, quæ hominum animos inflant, ac superbos & insolentes reddunt, careas (quippè qui & ignobili genere sis, & pauper, & tardi ingenij, & indoctus admodum ac deformis) quid, tanquam omnium mortalium clarissimus, per urbem insolenter, atque obuium quemque submouendo, graderis, multorumque ipsi tumultuum causam præbes? Quamobrem aut teipsum nosce, ac mores vilitati tuæ consentaneos collige: aut aduersus labores & pericula te

σιν, ο κύριος ἡμῶν καὶ δεσπότης, ἐφί τοῖς μαθηταῖς ἐκ τῆς νεκρῶν ἀναστάσεως, Λάβετε πνεῦμα ἅγιον. ἂν πινῶν ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται. τῇ αὐτῆς αὐθεντία δῆλον ὅτι ἔ λαμβάνετε πνεύματος, τὸ θεϊκῶς συγχωρεῖν τὰ ἀμαρτήματα ἔχοντος.

διδοῦσ.

Φροντίνω μοναχῶ. 98.

Εἰ λόγῳ ἐτεώθης, καὶ πρὸς ὀργὴν ἀχέσῃ ἐξηνέφθης, πῶς δύνασαι τὸ δεσποτικῶς ἐργάτης γενέσθαι ἀμπελωνος. τὸν γὰρ τιὸ μίαν σιαρόνα παῖδμον, καὶ τιὸ ἑτέραν πρῶσθηναὶ δυνάδμον, σκᾶνον εἶναι οὐκ εἶται, τὸν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα φέροντα, ὡς πᾶσαν ἐργασίαν τῆς ἐπιτολῆς τῆ κυρίας πληρώσασθαι. εἰ οὐκ ὀρέγη τῆς μεγάλων μοσῶν σκᾶνων, πρὸς τοὺς ἡπτονας πόνους μὴ ἄλλυε, ἀλλὰ σφραγιν τὸς μείζονας ἐθίξε, ὡς οὐκ ἄλλως δηνάειον κομίσθῃς, εἰ μὴ κόπων τελεσθητι μαρτυροῦμνος.

Γελασίω δ'υκί. 99.

δεκί.

Ἐθὺς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, εἰ καὶ τῆς θεῶν ἀλλότριον νόμον, ὅμως ὅτι πολλοῖς ἡ γένει, ἡ φρονήσει, ἡ κήσει, ἡ κάλλει, ἡ ἀξία ἐπαύρεσθαι. ἔδεν δὲ ὠφελεῖ πρὸς ὑποφάνια αὐτὸς τοὺς ἐκ τῆς γῆς ὄντας, καὶ πάλιν πρὸς αὐτὴν ὑποσφροντας, τοῦτων ὅτι εἰ δὲν σοι τὸ σωθῶλον πρῶσσειν, οὐδ' ἂν αὐτὸς ἀρνηθείης. εἰ οὐκ πάντων τῆς πρὸς ἐπαρσιν φυσῶντων ἐσφρησαι δυσγενῆς ἂν καὶ πτωχὸς καὶ δύσνους καὶ ιδιώτης λίαν καὶ δύσμορφος, τί σοβείεις ἀφ' τῆς πόλεως, ὡς πάντων ἑπιδοξότερος, καὶ πολλῶν αὐτῇ γῆν τοῦ βαν ἀρχηγός. ἡ γινῶθι τοίνυν σαυτὸν, καὶ σύμμεσον κτήσαι τὸν τρόπον τῆς ἐδενείας σου, ἡ πρὸς πόνους καὶ κινδύνους παρτάξαι, οἷς σε οἱ ἐν δυνάμει ἀμείψονται. χευσθὲ γὰρ σπυρεῖς τὸ ἔμα.

ἐμαλίστοντος πολλάκις τὰς τῆς
περιτάσεων καὶ ματιῶν τραχύ-
τητας.

instrue: quibus te ij, qui potentia præditi
sunt remunerabuntur. Nam auro cares,
quod aduersarum rerum & flagrorum as-
peritates plerunque planas reddit.

Κύρω ἀναγνώστη. ρ.

Cyro Lectori. 100.

Εἰπέ τῷ μαθητῇ τῆς Ναυάτης ὁ
Φρύος, τί φρονᾷ ὡς καθαρός, ἀνοήσι-
μων, τί ἀναμάρτητον σαυτὸν εἰρωνεύεις;
τί ἀρῆν ἔτι τῆς φύσεως κοινωνίας;
Ἡσαΐας ἀκράτατον ἑαυτὸν ἐξαγγελ-
λεῖ, Δαβὶδ πάντα ἀνθρώπων ψευδόμενον
οἶδε, καὶ πάντας ἐν ἁμαρτίαις καὶ συλ-
ληφθέντας καὶ κνηθέντας, αὐτὸς τε θεὸς
τῶν ἀνθρώπων ὅτι μελῶς ὀροσκήμενος
τῇ πορνείᾳ γνώσκει, καὶ ληζόντας
μοῖς φιλαυθροῦται ἑλές, καὶ σὺ ἀλα-
ζονεῖν καθαρότητος τυφόν; ἢ πάνσαι
τοίνω ψευδόμενος, ἢ φάμην ἐξ ὧν ὀφεί-
λεις γελῶμενος, ἢ μάλλον διωατῶς
ἀγχιυόμενος.

Dic ad Nouatiani supercilij discipulū: *In Noua-
tianos.*
Quid tanquam purus, stolidè gloriaris?
Quid te ipsum peccati expertem simulas?
Quid naturæ societatem inficiaris? *Esai. 6.*
immundum se esse prædicat: Dauid omnē
hominem mendacem esse agnoscit, atque *Psal. 115.*
omnes in peccatis, & conceptos, & in lu-
cem editos fuisse. Atque etiam Deus ipse *Psal. 50.*
homines mirum in modum & sedulè im- *Genes. 8.*
probitati addictos esse, ac solo misericor-
diæ oleo indigere ait. Et tu puritatis fastū
arroganter iactas? Quamobrem aut men-
tiri desine: aut ex his quæ agis, te irride-
ri constat, vel potius ingenti ignominia
affici.

Θεογνώστῳ μοναχῷ νεοπαγεῖ. ρα.

Theognosto monacho. 101.

Καλῶς ἦλθε τῆς σμυθίνης συντόμως.
καλῶς τὴν ὕλην ὡς συμπνίγισαν
φύγεις, καλῶς πρὸς ὑψηλὴν πολι-
τείαν ἐξέρχῃς. εἴηκε τοίνω κρηγορῶν
ὡς ὀπλίτης, μή τις ὑπνος παρεσέλθῃ
καυῶ σε, καὶ ῥίψασιν, ὃ μὴ γένοιτο,
δείξῃς γὰρ τῶ πονηρῶ τὰ νοήματα
ἀγνοοῦμεν.

Præclarè lionem arripuisti. Præclarè
res ex materia concretas, vt strangulantes,
fugis. Præclarè ad sublimem & excelsam
vitam euolasti. Peruigil itaque, vt miles, in-
cede, ne quis somnus obrepat, qui te fran-
gat & emolliat, clypeique abiectorem ac
perfugam, quod absit, reddat. Neque enim
improbi hostis cogitationes ignoramus. *2. Cor. 2.*

Τιμοθέῳ ἀναγνώστη. ρβ.

Timotheo Lectori. 102.

Ὡσπερ οἱ ναυτικοὶ ἐρώματι τὸ δέ-
λεον κατακρύπτουσι, καὶ τοὺς ἰχθύας
ἀπορόπῳ ἀχρεῖουσιν, ὅπως οἱ πονηροὶ
τῆς ἀρετῆς σιμμάχοι ἢ κρητολογία
τὰς ἑαυτῶν κακονοίας καλύπτοντες
ἀγχιπλεύουσι τοὺς ἀπλόστους πρὸς
θάλασσαν. πάση τοίνω φυλακῇ τήρει
τὴν σὴν καρδίαν, μή τις δοκῇσιν ἢ τῶ
κρηστῶ φύσιν μετὰ τὴν σάρκασιν δέ-
ξῃ, θατέρως γὰρ ὄσιν ἀνάρεσις, ἢ πτελ-
μῶς τούτων συγκατάθεσις, ἢ τῆς
θείας τραπεύσις, ἢ τῆς ἡμῶν μειωθείς.

Quemadmodum nautæ hamum esca *Hæretici*
occultant, ac pisces improvisè capiunt: *piscatori-*
eodem modo improbi hæresum defenso- *bus simi-*
res sermonis suauitate peruersas suas sen- *les.*
tentias obtegentes, simpliciore homines
ad mortem tanquam hamo quodam ca-
piunt. Quocirca omni custodia serua cor *Prover. 4.*
tuum: ne Christi naturam post incarnatio-
nem merum duntaxat spectrum esse cre-
das. Alterutram enim tollit, qui vnam tan-
tùm confitetur: nempe vel diuina mutata,
vel nostra imminuta. Hæc est Manis Cha-

•D iij